naar met de vereiste minimum diensttijd.

2. Een ambtenaar, die een proeftijd moet doormaken alvorens in vaste dienst te kunnen worden benoemd moet, om voor bevordering in aanmerking te komen, ook na afloop van die proeftijd nog de door het Statuut verlangde minimum diensttijd hebben.

In de gevoegde zaken 20 en 21/83,

ARISTIDES VLACHOS, jurist-reviseur bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, Rue Bertels 21, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, Rue des Glacis 18 A,

verzoeker,

tegen

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door F. Hubeau, hoofd van de afdeling Personeelszaken, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, Côte d'Eich 22,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van twee besluiten van het Hof tot afwijzing van de klachten waarbij verzoeker om wijziging van zijn indeling had verzocht,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, A. O'Keeffe en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: M. Darmon
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de middelen, argumenten en conclusies van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Ten vervolge op een vergelijkend onderzoek bood het Hof van Justitie bij brief van 21 juli 1980 A. Vlachos per 15 september 1980 een contract van hulpfunctionaris A II/4 aan voor de functie van jurist-linguïst.

Niet akkoord met dit voorstel, verzocht Vlachos bij brief van 29 juli 1980 de administratie van het Hof, zijn indeling in heroverweging te nemen en, gelet op zijn beroepservaring, tot een gunstiger indeling te komen. Bij brief van 25 augustus 1980 verzekerde het Hof

„dat na goedkeuring van de begroting voor 1981 de beste juristen-linguïsten als reviseur (rang LA 5) zullen kunnen worden aangesteld."

Daarop besloot Vlachos het aanbod te aanvaarden en trad hij op 15 september 1980 bij het Hof in dienst.

Vanaf 1 januari 1981 was Vlachos „de facto" als reviseur werkzaam, en vanaf 1 april 1981 tot 1 juli 1982 vervulde hij dezelfde functie „ad interim", op grond van drie opeenvolgende besluiten van het tot aanstelling bevoegd gezag.

In 1981 kreeg het Hof de beschikking over een aantal posten voor de Griekse vertaalafdeling en per 1 januari 1981 werd het oorspronkelijke contract met Vlachos omgezet in een contract van tijdelijk functionaris voor de functie van jurist-linguïst in de rang LA 6, salaristrap 3.

Op 20 januari 1982 diende Vlachos bij de president van het Hof een klacht in krachtens artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut. Hij verzocht om aanstelling als jurist-reviseur in een rang en salaristrap die met zijn opleiding en beroepservaring overeenkwamen. In zijn klacht verzocht hij om aanstelling in vaste dienst als jurist-reviseur in de rang LA 5/4.

Inmiddels heeft Vlachos deelgenomen aan het intern vergelijkend onderzoek CJ 149/81 en heeft het Hof in zijn administratieve vergadering van 29 juni 1982 hem, gelet op het rapport van de jury, met ingang van 1 juli 1982 aangesteld als Griekstalig jurist-reviseur en ingedeeld in de rang LA 5/1; de kennisgeving van dit besluit aan verzoeker vond plaats op 5 oktober 1982.

Op 28 juli 1982 diende Vlachos een klacht in krachtens artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut tegen „het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing" van zijn verzoek van 20 januari 1982. Deze klacht werd afgewezen bij een besluit van 28 oktober 1982, dat op 10 november 1982 aan Vlachos is meegedeeld.

Op 15 oktober 1982 diende Vlachos een tweede klacht in; deze was gericht tegen het besluit dat het Hof had genomen tijdens zijn administatieve vergadering van 29 juni 1982. Deze klacht strekte ertoe,

dat het tot aanstelling bevoegd gezag het gewraakte besluit zou herroepen en verzoeker bij een nieuw besluit zou aanstellen in de rang LA 4 of subsidiair in de rang LA 5, salaristrap 3. Deze nieuwe klacht is afgewezen omdat het Hof van mening was, dat betrokkene op het moment van zijn aanstelling in de rang LA 5 niet een door het Hof nieuw aangeworven ambtenaar was in de zin van artikel 32, maar ambtenaar in vaste dienst, die van de rang LA 6 was bevorderd naar de rang LA 5. Zijn indeling werd dus beheerst door artikel 46.

De onderhavige beroepen zijn ingesteld op 8 februari 1983.

Het Hof, Eerste kamer, heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Bij beschikking van 12 januari 1984 heeft het Hof, Eerste kamer, besloten de zaken 20/83 en 21/83 voor de mondelinge behandeling en het arrest te voegen.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1) in zaak 20/83

— het beroep ontvankelijk te verklaren;

— de op 27 januari 1983 meegedeelde afwijzing van verzoekers tweede klacht nietig te verklaren;

— voor recht te verklaren dat verzoeker moet worden geacht te zijn aangeworven in de zin van de artikelen 29 tot en met 32 Ambtenarenstatuut, en op grond hiervan te verklaren, dat hij niet kan worden geacht te zijn bevorderd;

— bijgevolg te verklaren dat artikel 46 niet van toepassing is;

— de zaak terug te verwijzen naar het tot aanstelling bevoegd gezag;

— het Hof te verwijzen in de kosten van het geding;

2) in zaak 21/83

— het beroep ontvankelijk te verklaren;

— het beroep gegrond te verklaren en, bijgevolg,

— nietig te verklaren de op 10 november 1982 meegedeelde afwijzing van verzoekers klacht van 28 juli 1982;

— voor recht te verklaren dat verzoeker moet worden geacht te zijn, ‚aangeworven' in de zin van de artikelen 29 tot en met 32 Ambtenarenstatuut;

— bijgevolg te verklaren dat artikel 46 Ambtenarenstatuut niet van toepassing is, en

— de zaak te verwijzen naar het Hof in zijn hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag;

— verweerder te veroordelen in alle kosten van het geding.

Verweerder concludeert zowel in zaak 20/83 als in zaak 21/83 tot

— verwerping van het beroep,

— beslissing omtrent de kosten overeenkomstig de toepasselijke bepalingen.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de middelen die hij in zijn tweede klacht heeft aangevoerd. Deze kunnen worden samengevat als volgt:

Eerste middel: dwaling bij de toepassing van het Ambtenarenstatuut

Met het oog op de aanwerving van vijf Griekstalige juristen-reviseurs heeft het tot aanstelling bevoegd gezag een aankondiging van een intern vergelijkend onderzoek gepubliceerd, dat zou worden gehouden op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en van een examen (CJ 149/81) overeenkomstig artikel 29, lid 1 b) Amtenarenstatuut, zulks omdat het niet mogelijk was via bevordering in die vijf vacatures te voorzien, daar geen van de Griekse personeelsleden aan de formele voorwaarden voor bevordering voldeed (geen van hen was ambtenaar in vaste dienst met een diensttijd van twee jaar in de rang LA 6).

Zowel deze aankondiging van intern vergelijkend onderzoek als de kennisgeving van vacature die hetzelfde nummer droeg, gaven door het gebruik van het woord „aanwerving" overduidelijk aan wat het doel ervan was.

Het bestreden besluit is dan ook ten onrechte gebaseerd op de artikelen 45 en 46 Ambtenarenstatuut en de motivering waarop het besluit berust, is derhalve ondeugdelijk.

Het gaat hier om niets anders dan om de aanwerving van verzoeker in een andere hoedanigheid, namelijk in die van juristreviseur. Daarom moeten de artikelen 31, lid 2 b), en 32, lid 2, Ambtenarenstatuut worden toegepast en niet de bepalingen betreffende bevordering, die voorkomen in titel III, hoofdstuk 3.

Uit het feit dat ingevolge artikel 31, lid 2 b), Ambtenarenstatuut voor de helft van de nieuwe plaatsen een hogere rang kan worden toegekend dan de aanvangsrang, blijkt de wil van de gemeenschapswetgever om:

1) een voldoende aantal aangeworven ambtenaren in aanmerking te laten komen voor een rang die onmiddellijk boven de aanvangsrang ligt;

2) voor de bekwaamste en meest ervaren kandidaten een zekere stimulans te creëren om zich aan te melden voor vergelijkende onderzoeken;

3) de mogelijkheid te scheppen om in korte tijd een optimale en zo efficiënt mogelijke hiërarchieke piramide binnen de dienst op te bouuwen.

Dat het Statuut de mogelijkheid opent om een aantal gegadigden, dat kan oplopen tot de helft van het aantal aangestelde kandidaten, aan te werven in de rang onmiddellijk boven de aanvangsrang, betekent dat het tot aanstelling bevoegd gezag niet geacht moet worden beperkt of gebonden te zijn bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid terzake, nu deze zelfde bepaling het kader en de grenzen aangeeft waarbinnen deze bevoegdheid moet worden uitgeoefend.

Het tot aanstelling bevoegd gezag maakt dan ook geen goed gebruik van die discretionaire bevoegdheid wanneer het weigert artikel 31, lid 2 b), toe te passen in een geval waarin de aangestelde kandidaat objectief aan de formele en materiële vereisten voor de post voldoet.

Deze redenering strookt met de vaste praktijk van het Hof om alle juristen-linguïsten zonder uitzondering niet de aanvangsrang LA 7 te geven, maar een rang hoger, en dit zelfs nadat het in deze bepaling genoemde percentage is bereikt.

Bij het bestreden besluit is er dan ook sprake van ongelijke behandeling en van ontoelaatbare discriminatie, ten nadele van verzoeker, tussen ambtenaren van de loopbanen LA 5/LA 4 en LA 7/LA 6.

Tweede middel: schending van het vertrouwensbeginsel

Verzoeker stelt, dat hij gezien de schriftelijke en mondelinge toezeggingen van zijn hiërarchieke meerderen en gezien de betrokken rapporten over zijn rendement

en kwalificaties, erop had mogen vertrouwen in de loopbaan LA 5/4 te worden aangesteld. Hij is weliswaar na het vergelijkend onderzoek aangesteld in de rang LA 5, maar dit na te zijn teleurgesteld in zijn gewettigde verwachtingen met betrekking tot de aard van de behandeling waarop hij mocht rekenen.

Derde middel: schending van het beginsel van gelijke behandeling van ambtenaren binnen één gemeenschapsinstelling.

Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft in het verleden bij de aanstelling van Britse en Deense juristen-reviseurs in exact dezelfde omstandigheden als in verzoekers geval bestaan, rekening gehouden met vroegere beroepservaring, opleiding en leeftijd en hun al naar gelang van het geval een rang of een salaristrap toegekend die onmiddellijk boven de aanvangsrang of aanvangssalaristrap lag.

Vierde middel: schending van het beginsel van gelijke behandeling van de ambtenaren bij alle gemeenschapsinstellingen

Volgens de bestaande regelingen van de andere instellingen inzake de indeling van ambtenaren bij aanstelling en de toepassing van de artikelen 31 en 32 Ambtenarenstatuut, is de situatie als volgt:

i) a) Afgezien van de gunstige bepalingen inzake de toekenning van een extra salaristrap op grond van ervaring, verleent de Commissie de rang LA 4 wanneer de aangestelde ambtenaar een beroepservaring van ten minste tien jaar heeft.

b) Ook kan de Commissie een ambtenaar die ten minste 24 maanden militaire dienst heeft vervuld, aanstellen in de rang onmiddellijk boven de aanvangsrang. Verzoeker heeft 28 maanden militaire dienst vervuld.

ii) Het Europees Parlement kan de rang LA 4 toekennen wanneer de aangestelde ambtenaar meer dan tien jaar beroepservaring in zijn functie heeft.

iii) Sinds de besluiten 81-5 en 82-9 van 3 december 1982 kan de Rekenkamer een aangestelde ambtenaar de rang LA 4 geven indien hij een beroepservaring van meer dan tien jaar heeft.

iv) Bij besluit van 17 januari 1975 heeft de Raad een soortgelijke regeling vastgesteld; hij past verschillende coëfficiënten toe, afhankelijk van het aantal maanden beroepservaring, zonder rekening te houden met de leeftijd.

Met zijn bestreden besluit is het tot aanstelling bevoegd gezag een richting ingeslagen die diametraal staat tegenover de praktijken bij de andere gemeenschapsinstellingen: het hanteert zonder noodzaak onbekende en in ieder geval voor verzoeker ongunstige criteria, hetgeen heeft geleid tot discriminatie van verzoeker als ambtenaar van het Hof ten opzichte van zijn collega's bij de andere instellingen, die dezelfde werkzaamheden verrichten. Dit is ook kennelijk in strijd met de beginselen van redelijkheid en billijkheid, die in de rechtsorde van de Gemeenschap als algemene beginselen zijn erkend.

Vijfde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met het vierde middel

Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel had de administratie van het Hof rekening moeten houden met alle gegevens

die bij haar besluit een rol kunnen spelen.

De onvoldoende en uiterst summiere motivering van het bestreden besluit en de indeling van verzoeker in de eerste salaristrap van de nieuwe rang zijn een gevolg van het feit dat het tot aanstelling bevoegd gezag geen rekening heeft gehouden met de gegevens in zijn persoonsdossier.

Zesde middel: schending van het non-discriminatiebeginsel

Doordat het tot aanstelling bevoegd gezag de artikelen 31, lid 2 b), en 32, lid 2, Ambtenarenstatuut niet toepast, plaatst het een ambtenaar die reeds in dienst is, in een minder gunstige positie dan een nieuw aangeworven ambtenaar.

Zevende middel: ongegronde afwijking van een vaste praktijk van het Hof

Met het bestreden besluit wijkt het tot aanstelling bevoegd gezag, in strijd met eventuele interne instructies van het Hof over de wijze van toepassing van de artikelen 31 en 32 Ambtenarenstatuut, af van zijn vroegere praktijk met betrekking tot de toekenning van een anciënniteitsbonus aan de aangestelde ambtenaar op grond van zijn opleiding en ervaring.

Verder doet verzoeker een beroep op artikel 5, lid 3, Ambtenarenstatuut, dat het Hof volgens hem in casu wenst te negeren.

Verzoeker vraagt zich af, of hij uit het stilzwijgen van verweerder over de middelen die hij in zijn klacht heeft aangevoerd, moet opmaken dat verweerder geen tegenargumenten heeft.

Verzoeker stelt, dat hij rechtens is te beschouwen als aangeworven en niet als „bevorderd". Het Hof heeft zelf in zijn memorandum van 5 april 1982 (bijlage 8 bij het verzoekschrift in zaak 21/83) verklaard, dat hij niet voor overplaatsing of bevordering in aanmerking kwam.

In de aankondiging van vergelijkend onderzoek CJ 149/81 werd de „aanwerving" aangekondigd van vijf juristen-reviseurs. Geen van de kandidaten die aan het vergelijkend onderzoek deelnamen, kwam voor bevordering in aanmerking; het is dus onlogisch om naderhand te beweren dat de vijf aangewezen personen bevorderd zijn. Degenen die voor het vergelijkend onderzoek waren geslaagd, zijn aangeworven en de administratie moet hen ook als zodanig behandelen en de normen van artikel 32 Ambtenarenstatuut toepassen in plaats van artikel 46, dat de mogelijkheid om op grond van verdienste, ervaring en andere kwalificaties extra salaristrappen toe te kennen, beperkt.

De begrippen „aanwerving" en „bevordering" zijn herhaaldelijk voor het Hof onderwerp van discussie en analyse geweest. In zaak 176/73 (Van Belle, Jurispr. 1974, blz. 1361) kwam advocaat-generaal Reischl tot de slotsom

„dat de term ‚aanwerving' in feite niet moet worden opgevat in de zin van aanstelling als ambtenaar, van externe aanwerving, doch een algemene term is die, wel verstaan, alle mogelijke wijzen van voorziening in een ambt omvat".

Omdat het in casu onmogelijk was om een post van jurist-reviseur via bevordering te bezetten, moet worden erkend dat het vergelijkend onderzoek CJ 149/81 heeft geresulteerd in een echte aanwerving in de zin van de artikelen 31 en 32 Ambtenarenstatuut.

Ook indien men ervan uitgaat dat de opvatting van de administratie juist is en dat verzoeker dus is bevorderd — quod non —, dan nog wordt zijn indeling niet noodzakelijkerwijze en uitsluitend beheerst door de strikte voorwaarden van artikel 46 Ambtenarenstatuut.

In zijn arrest van 6 oktober 1982 (zaak 9/81, Williams, Jurispr. 1982, blz. 3301) overwoog het Hof, dat artikel 46 Ambtenarenstatuut, dat de indeling van bevorderde personeelsleden beheerst, enkel van toepassing is „wanneer de loopbanen vanaf het begin op eenvormige wijze zijn geregeld." Dit nu is bij het Hof niet het geval voor de loopbaan van jurist-reviseur bij de Britse en de Deense afdeling.

Verweerder verwijst voor wat zaak 20/83 betreft, naar zijn uiteenzettingen in zaak 21/83.

In zaak 21/83 stelt verweerder, dat de verlangens van verzoeker in zijn verzoek van 20 januari 1982 door de feiten zijn achterhaald, daar hij per 1 juli 1982 in de rang LA 5 is aangesteld. Door de latere gebeurtenissen is aan het verzoek en de latere klacht van verzoekster dan ook de grondslag komen te ontvallen.

Rest dus enkel nog de vraag van de salaristrap in de rang LA 5; deze vraag wordt beheerst door artikel 46 Ambtenarenstatuut.

Verweerder stelt, dat artikel 32 Ambtenarenstatuut niet op verzoeker kan worden toegepast. Blijkens de systematiek van het Statuut en met name van titel III, „Loopbaan van de ambtenaar", moet onder „aanwerving" worden verstaan de eerste indienstneming door een gemeenschapsinstelling van iemand die tot dan toe niet tot het personeel van de gemeenschapsinstellingen behoorde. Vlachos was ontegenzeglijk reeds als ambtenaar in dienst en heeft een „bevordering" gekregen in de zin van artikel 45 Ambtenarenstatuut, dat wil zeggen een aanstelling in de eerstvolgende hogere rang van de groep waartoe hij behoorde.

De indeling binnen de rang waartoe hij is bevorderd, wordt dan ook beheerst door artikel 46. Toepassing van deze bepaling leidt tot indeling in de eerste salaristrap van de rang LA 5. Hieraan kan worden toegevoegd, dat het vaste praktijk van het Hof is om in alle gevallen die met dat van verzoeker overeenkomen, artikel 46 toe te passen.

Dat de aankondiging van vergelijkend onderzoek CJ 149/81 van „aanwerving" van vijf juristen-reviseurs sprak, is irrelevant, daar het vergelijkend onderzoek binnen de instelling plaatsvond en met name bedoeld was om ambtenaren van een lagere rang de mogelijkheid van bevordering te bieden.

Alvorens te concluderen tot verwerping van het beroep, maakt verweerder nog een algemene opmerking. Verzoeker is op 15 september 1980 als hulpfunctionaris bij het Hof binnengekomen. Na een diensttijd van minder dan twee jaar was hij ambtenaar in vaste dienst in de rang LA 5. Hij heeft dus een ware bliksemcarrière gemaakt.

In repliek maakt *verzoeker* bezwaar tegen deze opmerking van verweerder. Hij meent in het geheel geen „bliksemcarrière" te hebben gemaakt; hij voelde zich juist in zijn verwachtingen gefrustreerd. Hij heeft allerlei contracten moeten accepteren en aan gewone vergelijkende onderzoeken moeten deelnemen om uiteindelijk de rang LA 5 te bereiken.

Met betrekking tot zaak 21/83 stelt verzoeker vast, dat het voornaamste argument voor de afwijzing van zijn klacht van 20 januari 1982 was, dat hij had gekregen waarom hij had gevraagd. Verzoeker is inderdaad sinds 1 juli 1982 aangesteld in de rang LA 5, maar deze aanstelling had hij pas gekregen na een normaal vergelijkend onderzoek.

Indien hij als LA 5-ambtenaar aan het vergelijkend onderzoek CJ 149/81 had kunnen deelnemen, zou hij in de rang LA 4 zijn aangesteld.

Verzoeker stelt, dat hij via een vergelijkend onderzoek is aangeworven en niet is bevorderd. De procedure van vergelijkend onderzoek is gebaseerd op de gedachte dat er meer kandidaten zijn, waaruit de jury de beste kiest. Bij bevordering in de zin van artikel 45 daarentegen maakt het tot aanstelling bevoegd gezag de keuze na vergelijking van de verdiensten en de beoordelingsrapporten. Verzoeker voegt hieraan toe, dat hij niet kan worden geacht te zijn bevorderd, nu het tot aanstelling bevoegd gezag hem vóór het vergelijkend onderzoek officieel heeft verzekerd dat hij niet bevorderbaar was.

In dupliek houdt *verweerder* staande, dat hij, door verzoeker als bevorderd aan te merken, de betrokken bepalingen en de daaraan ten grondslag liggende begrippen naar de letter heeft toegepast en overeenkomstig de bestaande praktijk van het Hof heeft gehandeld.

Het arrest-Williams kan de discussie niet verder brengen of er een nuttige bijdrage aan leveren. Sinds 1973 is er bij het Hof geen enkele jurist-reviseur van de loopbaan LA 5/LA 4 rechtstreeks van buiten de Gemeenschappen aangeworven.

Verweerder stelt, dat artikel 46 de aanstelling in een hogere rang van ambtenaren in vaste dienst beheerst. Dat de bevordering van de betrokken ambtenaar enkel kon plaatsvinden na een intern vergelijkend onderzoek, is van weinig belang; deze situatie doet zich in twee soorten gevallen voor:

a) niet alleen in geval van „overgang van een ambtenaar naar een andere groep of een hogere categorie", het geval dat uitdrukkelijk in artikel 45, lid 2, Ambtenarenstatuut wordt genoemd,
b) maar ook, volgens vaste administratieve praktijk, bij bevordering in rang, wanneer de betrokken ambtenaar niet de in artikel 45, lid 1, eerste alinea, Ambtenarenstatuut genoemde minimum-anciënniteit in zijn rang bezit.

In die zin moet het memorandum worden begrepen dat de afdeling Personeel op 5 april 1982 aan verzoeker heeft gezonden. De betekenis hiervan is niet, dat verzoeker volstrekt niet kon worden bevorderd, dat wil zeggen in een hogere rang kon worden geplaatst, maar dat verzoeker, daar hij niet de minimum-anciënniteit bezat, niet kon worden bevorderd op grond van een eenvoudige vergelijking van zijn verdiensten en de over hem uitgebrachte rapporten met die van anderen, en dat zijn bevordering, dat wil zeggen zijn plaatsing in een hogere rang, eerst kon plaatsvinden nadat hij voor een intern vergelijkend onderzoek was geslaagd.

Legt men artikel 45, lid 1, Ambtenarenstatuut in tegengestelde zin uit, dan zou dat betekenen dat ambtenaren na hun aanstelling in vaste dienst afhankelijk van het geval minimaal zes maanden of twee jaar moeten wachten alvorens voor plaatsing in een hogere rang in aanmerking te komen.

Ook indien artikel 32 Ambtenarenstatuut op verzoeker van toepassing was, zou de tweede alinea van deze bepaling het tot aanstelling bevoegd gezag enkel een bevoegdheid geven om een hogere salarisanciënniteit toe te kennen, doch geenszins een verplichting daartoe.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 23 februari 1984 hebben partijen mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 22 maart 1984 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 8 februari 1983, heeft verzoeker, jurist-reviseur bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, krachtens artikel 91 Ambtenarenstatuut beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van 28 oktober 1982 tot afwijzing van de klacht die hij op 28 juli 1982 krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut had ingediend en waarin hij had verzocht om aanstelling in een rang en een salaristrap die met zijn leeftijd en beroepservaring overeenkwamen (zaak 21/83).

2 Bij een ander verzoekschrift van dezelfde datum heeft verzoeker krachtens artikel 91 van het Statuut beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van 19 januari 1983 tot afwijzing van zijn klacht van 15 oktober 1982, die gericht was tegen het besluit van het Hof van 29 juni 1982, waarbij verzoeker na een intern vergelijkend onderzoek was aangesteld als jurist-reviseur in de rang LA 5, salaristrap 1, met anciënniteit in de salaristrap vanaf 1 september 1980 (zaak 20/83).

3 Verzoeker werd op 15 september 1980 in dienst genomen als hulpfunctionaris in de hoedanigheid van jurist-linguïst. Op 1 januari 1981 werd hij aangesteld als tijdelijk functionaris in de rang LA 6, salaristrap 3. Per 1 april 1981 werd hem voor een periode van zes maanden de functie van reviseur ad interim opgedragen. Bij aanvullende overeenkomst van 15 september 1981 werd zijn oorspronkelijke aanstellingsovereenkomst in die zin gewijzigd, dat hij met ingang van 1 april 1981 in dienst was als jurist-reviseur en was ingedeeld in de rang LA 5, salaristrap 1. Na een intern vergelijkend onderzoek (CJ 14/81) werd hij per 1 oktober 1981 aangesteld als ambtenaar op proef in de functie van jurist-linguïst en ingedeeld in de rang LA 6, salaristrap 3. Zijn aanstelling als reviseur ad interim werd verlengd en hij ontving een toelating gelijk aan het verschil tussen zijn bezoldiging in de rang LA 6 en de bezoldiging die hij had ontvangen in de rang LA 5, waarin hij als tijdelijk functionaris was ingedeeld.

4 Op 20 januari 1982 diende verzoeker bij de president van het Hof een verzoek in om in vaste dienst te worden aangesteld als jurist-reviseur (loopbaan LA 5/4). Toen op dit verzoek niet werd gereageerd, diende hij op 28 juli

1982 een klacht in krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut, waarin hij verzocht om aanstelling in een met zijn leeftijd en beroepservaring overeenkomende rang en salaristrap.

5 Bij besluit van 30 juni 1982 werd verzoeker aangesteld in vaste dienst in de rang LA 6, salaristrap 3, met anciënniteit in de salaristrap vanaf 1 januari 1981.

6 Op grond van het rapport van de jury van het intern vergelijkend onderzoek CJ 149/81 heeft het Hof in zijn administratieve vergadering van 29 juni 1982 verzoeker met ingang van 1 juli 1982 aangesteld als jurist-reviseur en ingedeeld in de rang LA 5, salaristrap 1, met anciënniteit in de salaristrap vanaf 1 september 1980. Tegen dit besluit, waarvan verzoeker op 5 oktober 1982 in kennis werd gesteld, diende verzoeker op 15 oktober 1982 een klacht in waarin hij verzocht om aanstelling in de rang LA 5, salaristrap 4.

7 Bij besluit van 28 oktober 1982 wees het Hof de klacht van 28 juli 1982 af en bij besluit van 19 januari 1983 ook die van 15 oktober 1982. De onderhavige beroepen zijn tegen deze afwijzende besluiten gericht.

8 In zaak 21/83 vordert verzoeker nietigverklaring van het besluit van 28 oktober 1982 en een verklaring voor recht, dat verzoeker moet worden aangemerkt als „aangeworven" in de zin van de artikelen 29 tot en met 32 van het Statuut en dat artikel 46 van het Statuut bijgevolg niet op hem van toepassing is. In zaak 20/83 vordert hij nietigverklaring van het besluit van 19 januari 1983 en eveneens een verklaring voor recht, dat hij moet worden aangemerkt als „aangeworven" in de zin van de artikelen 29 tot en met 32 van het Statuut en dat artikel 46 bijgevolg niet op hem van toepassing is.

9 In zijn besluit van 28 oktober 1982 constateerde het tot aanstelling bevoegd gezag, dat verzoeker met zijn verzoek van 20 januari 1982 wilde bereiken dat hij zou worden aangesteld als jurist-reviseur met indeling in de rang LA 5, salaristrap 4, maar zonder te moeten deelnemen aan een vergelijkend onderzoek en zonder overigens te voldoen aan de voorwaarden van artikel 45 van het Statuut. Voor zover het verzoek strekte tot verzoekers ogenblik-

kelijke aanstelling in de rang LA 5, had het zijn belang verloren toen verzoeker, op dat moment jurist-linguïst in de rang LA 6, salaristrap 3, zich aanmeldde voor het vergelijkend onderzoek voor de aanwerving van reviseurs, althans op het tijdstip waarop hij tot reviseur werd aangesteld en werd ingedeeld in de rang LA 5, salaristrap 1. In elk geval was het onmogelijk geweest om aan zijn verzoek te voldoen zonder in strijd te komen met de bepalingen van het Statuut. Bij zijn aanstelling in de rang LA 5 was verzoeker niet een nieuw aangeworven ambtenaar als bedoeld in artikel 32 van het Statuut, maar een ambtenaar in vaste dienst, die van de rang LA 6 naar de rang LA 5 werd bevorderd. Zijn indeling werd dus beheerst door artikel 46 van het Statuut.

10 In zijn besluit van 19 januari 1983 wees het tot aanstelling bevoegd gezag de klacht van 15 oktober 1982 op dezelfde gronden af.

11 In beide beroepen voert verzoeker de volgende middelen aan:

a) dwaling bij de toepassing van het Statuut,

b) schending van het vertrouwensbeginsel,

c) schending van het beginsel van gelijke behandeling van ambtenaren binnen één gemeenschapsinstelling,

d) schending van het beginsel van gelijke behandeling van de ambtenaren bij alle gemeenschapsinstellingen,

e) schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met middel d),

f) schending van het non-discriminatiebeginsel,

g) ongegronde afwijking van een vaste praktijk van het Hof.

Zaak 21/83

12 Het besluit van 28 oktober 1982, waarvan verzoeker nietigverklaring vordert, vormt het antwoord van het tot aanstelling bevoegd gezag op verzoekers klacht van 28 juli 1982. Deze klacht is ingediend ten vervolge op het tot de president van het Hof gerichte verzoek van 20 januari 1982, om verzoeker

aan te stellen in vast dienst als jurist-reviseur (loopbaan LA 5/4). Toen dit verzoek werd ingediend, was verzoeker, nadat hij was geslaagd voor het vergelijkend onderzoek CJ 14/81, al ambtenaar op proef in de rang LA 6. Hierbij zij opgemerkt, dat dit vergelijkend onderzoek diende ter aanwerving van juristen-linguïsten van de loopbaan LA 7/6 en dat het Hof verzoeker niet in vaste dienst in een ambt van de loopbaan LA 5/4 kon aanstellen zonder in strijd te komen met de bepalingen van het Statuut. Dit beroep dient derhalve te worden verworpen, zonder dat het nodig is op de diverse middelen in te gaan.

Zaak 20/83

Het eerste middel

13 Verzoeker zet uiteen, dat het Hof met het oog op de „aanwerving" van vijf Griekstalige juristen-reviseurs, overeenkomstig artikel 29 van het Statuut is overgegaan tot het intern vergelijkend onderzoek CJ 149/81, op grond dat het niet mogelijk was deze vijf ambten bij wege van bevordering te bezetten, daar geen van de aanwezige Griekse personeelsleden aan de formele voorwaarden voldeed: geen van hen was ambtenaar in vaste dienst met een diensttijd van twee jaar in de rang LA 6. In overeenstemming daarmee had de administratie van het Hof hem bij brief van 5 april 1982 te kennen gegeven, dat zijn kandidatuur in de fase van de kennisgeving van vacature CJ 149/81 niet kon worden aanvaard, omdat hij niet voor bevordering of overplaatsing in aanmerking kwam.

14 Bijgevolg zouden de besluiten van het tot aanstelling bevoegd gezag, aldus verzoeker, ten onrechte op de artikelen 45 en 46 van het Statuut berusten. Er was in casu geen sprake van bevordering, maar van aanwerving in een andere hoedanigheid, namelijk in die van jurist-reviseur. In elk geval moest hij worden geacht, van meet af aan te zijn aangeworven als jurist-reviseur, zodat in zijn geval de artikelen 31, lid 2 b), en 32, lid 2, van het Statuut van toepassing waren. Het eerste hoofdstuk van titel III van het Statuut, getiteld „Aanwerving", omvat de artikelen 27-34; hieruit zou volgen, dat degenen die voor een intern vergelijkend onderzoek slagen, worden aangeworven krachtens artikel 29, lid 1b, en niet worden bevorderd.

15 Allereerst zij herinnerd aan de ingeroepen bepalingen van het Statuut. Hoofdstuk 1 van titel III betreft de „aanwervings"-procedures, terwijl in

hoofdstuk 3 de beoordeling, de plaatsing in een hogere salaristrap en de bevordering worden geregeld. Artikel 29 bepaalt dat, behalve bij aanwerving van ambtenaren in de rangen A1 en A2 of in uitzonderlijke gevallen, het tot aanstelling bevoegd gezag, teneinde te voorzien in vacatures bij een instelling, eerst onderzoekt: a) de mogelijkheden tot bevordering en tot overplaatsing binnen de instelling; b) de mogelijkheden tot het organiseren van een vergelijkend onderzoek binnen de instelling; c) de verzoeken tot overgang van ambtenaren van andere instellingen der drie Europese Gemeenschappen, en vervolgens overgaat tot een vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken, van een examen of op de grondslag van beide.

16 Artikel 31 bepaalt dat de gekozen kandidaten worden aangesteld:

— in de aanvangsrang van hun categorie of groep, indien het ambtenaren betreft van de categorie A of van de groep voor de talendienst;

— in de aanvangsrang welke overeenkomt met het ambt waarvoor zij zijn aangeworven, indien het ambtenaren der andere categorieën betreft.

Lid 2 van dit artikel biedt het tot aanstelling bevoegd gezag evenwel de mogelijkheid om binnen bepaalde grenzen hiervan af te wijken.

17 Artikel 45, dat deel uitmaakt van hoofdstuk 3, regelt de bevordering. Het bepaalt, dat bevordering plaatsvindt bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag. Zij brengt voor de betrokken ambtenaar aanstelling mee in de eerstvolgende hogere rang van de categorie of groep waartoe hij behoort. Om voor bevordering in aanmerking te komen moet de ambtenaar een minimum diensttijd in zijn rang hebben. Deze minimum diensttijd bedraagt voor ambtenaren die in de aanvangsrang van hun groep of categorie zijn aangesteld, zes maanden te rekenen van hun aanstelling in vaste dienst; voor de overige ambtenaren bedraagt hij twee jaar. De overgang van een ambtenaar naar een andere groep of een hogere categorie kan ingevolge lid 2 van dit artikel enkel plaatsvinden na een vergelijkend onderzoek.

18 Uit hetgeen hiervóór met betrekking tot de feiten is gezegd, blijkt dat verzoeker in april 1982 niet bevorderbaar was op grond van artikel 45 alleen. Bij besluit van 11 en 25 november 1981 was hij per 1 oktober 1981 als ambtenaar op proef in de rang LA 6 aangesteld. Hij moest een proeftijd van negen maanden doormaken alvorens in vaste dienst te kunnen worden benoemd. Ook na afloop van deze proeftijd moet een ambtenaar, om voor bevordering in aanmerking te komen, nog een minimum diensttijd hebben, welke in verzoekers geval twee jaar bedroeg.

19 Wanneer het tot aanstelling bevoegd gezag overweegt om in vacatures te voorzien, moet het volgens artikel 29 van het Statuut eerst de mogelijkheden van bevordering en overplaatsing binnen de instelling onderzoeken en vervolgens de mogelijkheden om een vergelijkend onderzoek binnen de instelling te organiseren. Deze volgorde vormt de uitdrukking van het beginsel, dat aangeworven ambtenaren in aanmerking komen voor een verdere carrière.

20 Terwijl de aanwerving de intrede markeert in een bepaalde categorie of groep van het ambtenarenkorps van de instellingen, bepaalt de bevordering de ontwikkeling van de aldus aangevangen loopbaan binnen de categorie of groep waarin de kandidaat is opgenomen.

21 Het besluit van 29 juni 1982 is een besluit tot aanstelling en tevens tot bevordering van verzoeker, in de preambule ervan worden trouwens zowel artikel 29 als de artikelen 45 en 46 genoemd. Het past in feite de bepalingen betreffende de indeling in categorie toe op het geval van een ambtenaar die, na voor het intern vergelijkend onderzoek CJ 149/81 te zijn geslaagd, wordt aangesteld als jurist-reviseur in een functie met nieuwe verantwoordelijkheden. Het besluit moet dus worden gezien in het kader van de ontwikkeling van verzoekers loopbaan.

22 Indien de artikelen 31 en 32 van het Statuut op verzoekers situatie van toepassing waren geweest en niet de artikelen 45 en 46, had verzoeker eventueel kunnen profiteren van de afwijkende regelingen van de artikelen 31, lid 2, en 32, lid 2. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat de toepassing van die afwijkingen ter beoordeling van het tot aanstelling bevoegd gezag staat. Dit gezag zou verzoeker het voordeel van deze afwijkingen echter niet mogen onthouden, indien vaststond dat de toepassing ervan een vaste praktijk van de instelling was. Uit het dossier blijkt evenwel, dat er sinds 1973 bij het Hof van Justitie geen jurist-reviseur van de loopbaan LA 5/4 rechtstreeks van bui-

ten de gemeenschapsinstellingen is aangeworven en dat het bij het Hof vaste praktijk is om wanneer een reeds in dienst zijnde ambtenaar na een intern vergelijkend onderzoek in de eerstvolgende hogere loopbaan wordt aangesteld, deze aanstelling als bevordering aan te merken en in dat geval de regel van artikel 46 van het Statuut toe te passen.

23 Deze praktijk is met geen enkele bepaling van het Statuut in strijd. Het is immers in het belang van een goed bestuur dat de instelling de mogelijkheid onderzoekt om het ambt door middel van een vergelijkend onderzoek binnen de instelling te bezetten. In een dergelijk geval kan de ter voorziening in de vacature gekozen procedure op één lijn worden gesteld met de bevorderingsprocedure, en in ieder geval mag de aldus „bevorderde" ambtenaar geen betere statutaire behandeling krijgen dan een ambtenaar met de vereiste minimum diensttijd.

24 Mitsdien is het volkomen terecht, dat de gemeenschapsinstellingen de aanstelling in een hogere rang na een intern vergelijkend onderzoek op één lijn stellen met een bevordering en de bepalingen van het Statuut betreffende bevordering in eigenlijke zin daarop toepassen.

25 Verzoeker verwijt het tot aanstelling bevoegd gezag dan ook ten onrechte een dwaling bij de toepassing van het Statuut. Dit middel moet dus worden verworpen.

Het tweede middel

26 In december 1979, zo verklaart verzoeker, publiceerde het Hof in verscheidene Griekse dagbladen een aankondiging van vergelijkend onderzoek voor de aanwerving van een Griekstalig hoofd van dienst en Griekstalige juristen-reviseurs en vertalers. Op zijn sollicitatieformulier had verzoeker op de plaats waar de gewenste functie moest worden vermeld, ingevuld: „chief or equivalent". Het Hof bood hem een contract aan als hulpfunctionaris in de rang A II/4. Hij beklaagde zich daarover telefonisch en in een brief van 29 juli 1980. In antwoord op deze brief ontving hij eind augustus 1980 een brief, gedateerd 25 augustus 1980, waarin hem werd verzekerd dat na de goedkeuring van de begroting voor 1981 „de beste juristen-linguïsten als reviseur (rang LA 5) zullen kunnen worden aangesteld." Daarmee zou bij hem het gewettigd vertrouwen zijn gewekt, dat hij na de eerste interimperiode van

zes maanden, die als stage en/of proeftijd zou dienen, als jurist-reviseur in vaste dienst zou worden benoemd. Hij meent dat hij na het vergelijkend onderzoek CJ 14/81 in vaste dienst had moeten worden aangesteld als jurist-reviseur (loopbaan LA 5/4). Het Hof zou derhalve het op deze brief gebaseerde gewettigd vertrouwen van verzoeker hebben geschonden.

27 Dit middel faalt. De brief van 25 augustus 1980 was een antwoord op de bedenkingen van verzoeker, die teleurgesteld was dat hij zou worden aangesteld als hulpfunctionaris van de rang A II/4; er werd op gewezen, dat deze situatie slechts tijdelijk was en verband hield met de budgettaire mogelijkheden van het moment. De brief bood uitzicht op een mogelijke loopbaan van betrokkene bij de vertaalafdeling in oprichting wanneer de begroting eenmaal was vastgesteld. De brief was dus zuiver informatief van aard en verplichtte het tot aanstelling bevoegd gezag niet om verzoeker in de door hem gewenste rang aan te stellen.

Het derde middel

28 Verzoeker stelt, dat het Hof in het verleden bij de benoeming van Engelstalige en Deenstalige juristen-reviseurs, die zich in precies dezelfde positie bevonden als verzoeker, rekening heeft gehouden met hun eerdere beroepservaring, opleiding en leeftijd en hun afhankelijk van het geval een hogere rang dan wel salaristrap heeft toegekend dan de basisrang of salaristrap. Tot staving hiervan noemt verzoeker het geval van een jurist-reviseur die volgens hem in de rang LA 4 was aangesteld.

29 Ook dit middel kan niet slagen. Het tot aanstelling bevoegd gezag heeft onweersproken gesteld, dat het bij het Hof vaste praktijk is om juristen-linguïsten aan te stellen in de rang LA 6; bij zijn aanstelling als jurist-linguïst bij het besluit van 11 en 25 november 1981 heeft ook verzoeker deze rang gekregen. Verzoeker heeft zijn beweringen niet waar kunnen maken. Ter terechtzitting is gebleken, dat de door hem bedoelde jurist-reviseur geen

ambtenaar was, maar een tijdelijk functionaris, wiens situatie volstrekt anders was.

Het vierde middel

30 Verzoeker beroept zich op enkele besluiten van andere gemeenschapsinstellingen betreffende de indeling van ambtenaren bij aanstelling en de wijze van toepassing van de artikelen 31 en 32 van het Statuut. Met de vaststelling van de bestreden besluiten zou het tot aanstelling bevoegd gezag zich lijnrecht tegenover het beleid van de andere instellingen hebben gesteld. Het zou zonder noodzaak onbekende en in ieder geval voor verzoeker ongunstige criteria hebben gehanteerd, en hem daarmee hebben gediscrimineerd ten opzichte van zijn collega's bij de andere instellingen, die dezelfde werkzaamheden verrichten; dit zou in strijd zijn met de beginselen van redelijkheid en billijkheid, die in de rechtsorde van de Gemeenschap als algemene beginselen zijn erkend.

31 Dit middel kan evenmin slagen. Alle door verzoeker genoemde gevallen betreffen maatregelen ter gelegenheid van de eerste aanwerving, en zijn dus niet relevant voor een aanstelling na een intern vergelijkend onderzoek.

Het vijfde, zesde en zevende middel

32 In deze middelen stelt verzoeker, dat het tot aanstelling bevoegd gezag op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel rekening had moeten houden met alle gegevens waarop het zijn besluit kon baseren. Het tot aanstelling bevoegd gezag zou geen rekening hebben gehouden met de gegevens uit zijn persoonsdossier, meer in het bijzonder die betreffende zijn opleiding in het algemeen en zijn specifieke beroepservaring. Door de artikelen 31, lid 2 b), en 32, lid 2, van het Statuut niet toe te passen, zou het een ambtenaar die reeds in dienst was, in een ongunstiger positie hebben geplaatst dan een ambtenaar die voor het eerst bij het Hof in dienst treedt. Met het gewraakte besluit zou het Hof, in strijd met eventueel geldende interne instructies over de wijze van toepassing van de artikelen 31 en 32 van het Statuut, zijn afgeweken van zijn vroegere praktijk met betrekking tot de toekenning van een anciënniteitsbonus aan de aangestelde ambtenaar op grond van zijn opleiding en ervaring.

33 Dit betoog gaat niet op. Uitgaande van de opvatting, dat het Hof hem niet mocht beschouwen als te zijn „bevorderd", daar zijn aanstelling het gevolg is van een vergelijkend onderzoek, tracht verzoeker aan te tonen, dat het Hof de regelen betreffende bevordering in zijn geval niet kon toepassen. Op dit betoog is bij het eerste middel al antwoord gegeven. Deze middelen moeten dus worden verworpen.

34 Nu verzoeker op alle punten in het ongelijk is gesteld, moet het beroep worden verworpen.

Kosten

35 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.**

Bosco O'Keeffe Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 13 december 1984.

De griffier
voor deze

D. Louterman
Administrateur

De president van de Eerste kamer

G. Bosco